

16de JAARGANG, NR. 293
5 MAART 2018

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

3 JAZZ OP PAPIER

4 JAZZ OP DE PLAAT

Pieter Bast ESP, Jon Irabagon,
 Leo Janssen, Vincent Veneman,
 Kapok, Julian Lage e.a.

13 JAZZ OP DE PLANKEN

Chris Speed, Krijger, Stekelenburg,
 De Bruijn Trio, Hermine Deurloo,
 Omer Klein e.a.

EN VERDER:

21 Bestsellers en tips Jazzcenter

22 Gouwe Ouwe van Hessel Fluitman

JAZZFLITS 294 KOMT 19 MAART UIT

JAZZNIEUWS

John Scofield op Jazz in Duketown

Gitarist John Scofield is een van de gasten op het festival Jazz in Duketown. Ook zullen saxofonist James Carter, Phronesis, pianist Marcin Wasilewski, het Belgisch collectief Evil Empire Orchestra, het Itamar Borochoy Quartet en het Peter Beets Trio ft. Eric Alexander optreden. Jazz in Duketown vindt van 18 tot en met 21 mei in 's Hertogenbosch plaats. De toegang is gratis. Meer namen en bijzonderheden worden later bekendgemaakt.

Haags jazzpodium Regentenkamer zoekt nieuwe huisvesting

Het voortbestaan van het Haagse jazzpodium Regentenkamer is onzeker. Het podium huist sinds 7,5 jaar in een voormalig kerkgebouw, dat eigendom is van woningcorporatie Staedion. De corporatie heeft andere plannen met het gebouw. De Haagse Stadspartij maakt zich hard voor het voortbestaan van het podium. "De Regentenkamer vervult al bijna dertig jaar een onmisbare rol binnen de jazz in Den Haag en dat moeten we koesteren. Het is een van de weinige vaste plekken in de stad waar regelmatig optredens en jamsessies van jazzmuzikanten plaatsvinden", aldus fractievoorzitter Peter Bos in een verklaring. De partij hoopt dat de gemeente Den Haag een helpende hand biedt bij het zoeken naar alternatieve huisvesting.

14,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 – 01 03 2018

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

DEELNEMERS AAN LEIDSE JAZZ AWARD BEKEND

Zangeres Isabel Bermejo neemt deel aan de strijd om de Leidse Jazz Award. (Foto: Nina Michailidou)

Seon-Mi Hong (drums), Yuri Rhodenborgh (gitaar), Isabel Bermejo (zang), Ante Medic (gitaar), Humberto Rios (piano), Ashton Sellars (gitaar), Dillon Baiocchi (sax) en Maria Josefa Contreras Gámez (hobo) zijn de acht jonge muzikanten die strijden om een plaats in de finale van de Leidse Jazz Award. De finale is op 25 maart.

Ook dit jaar was er weer veel belangstelling, zo meldt de organisatie. De inschrijvers mochten niet ouder dan dertig jaar zijn en moeten studeren aan een Nederlands conservatorium. De acht geselecteerde deelnemers strijden in twee voorronden om een finaleplaats. De eerste voorronde vond op 22 februari plaats en de tweede is op 8 maart. Voor de winnaar van de finale ligt een bedrag van 1.000 euro klaar. Ook mag hij of zij een plaat bij Challenge maken. De vorige twee winnaars waren pianist Marco Apicella (2017) en gitarist Gijs Idema (2016).

NIEUWS

Jazz Festival Ljubljana krijgt EJA Award Adventurous Programming

Het Sloveense Jazz Festival Ljubljana heeft de EJA Award For Adventurous Programming 2018 ontvangen. De keus werd gemaakt door een jury van muziekprofessionals, met onder anderen de Nederlandse Susanna von Canon. Het festival bestaat al sinds 1960 en is daarmee het oudste festival van Europa. De jury prijst de brede programmering van het festival, met veel ruimte voor Europese artiesten. De Award bestaat sinds 2012 en werd in 2013 aan het Bimhuis (Amsterdam) toegekend. Het Europe Jazz Network (EJA) is in 1987 opgericht als samenwerkingsverband van festivals, podia etc. Jazzflits publiceert maandelijks de EJA Jazz Media Chart.

Didier Lockwood in 2010 op het North Sea Jazz Festival. (Foto: Joke Schot)

Didier Lockwood overleden

De Franse violist Didier Lockwood is zondag 18 februari in Parijs op 62-jarige leeftijd aan een hartaanval overleden. De avond daarvoor had hij nog gespeeld in Parijs. Lockwood werd na Jean-Luc Ponty beschouwd als degene die de Franse viooltraditie voortzette. Zocht mogelijkheden om de klank van zijn instrument uit te breiden; begaf zich op meerdere terreinen van de muziek. Was op 26 november vorig jaar nog te beluisteren in de honderdste tv-uitzending van Podium Witteman. (jjm)

Concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

PODIA

REINIER BAAS PRESENTEERT NIEUW WERK

Reinier Baas in 2014 tijdens Stranger Than Paranoia, Tilburg. (Foto: Tom Beetz)

Op 2 maart is in het Concertgebouw van Amsterdam een aantal nieuwe composities van gitarist Reinier Baas in première gegaan. Hij werkte de afgelopen maanden aan de muziek, 'die op het lijf van een aantal van mijn favoriete musici en personen is geschreven', aldus de componist. Het resultaat werd onder de titel Gigantic Chamber Music Mini Festival gepresenteerd. Op het programma stonden verschillende, kleine bezettingen 'met een aantal van Nederlands meest vooraanstaande klassieke en improviserende musici'. Het eerste stuk, 'String Quartet 1' werd uitgevoerd door een speciaal voor de gelegenheid samengesteld strijkkwartet onder leiding van violist Jeffrey Bruinsma, met Joris van Rijn (viool), Sofie van der Schalie (altviool) en Geneviève Verhage (cello). Verder presenteerde Baas 'Dolasilla (an enormous mini-opera)' met zangeres Nora Fischer en werden nieuwe stukken gespeeld door Ben van Gelder (altsax), Joris Roelofs (klarinetten) en de gitarist zelf.

Bekijk hier 'String Quartet 1':

<http://bit.ly/2FiYjIp>

PRIJZEN

German Jazz Trophy 2018 voor Rolf en Joachim Kühn

De broers Rolf (klarinet) en Joachim (piano) Kühn krijgen de German Jazz Trophy 2018. Ze ontvangen een sculptuur en een bedrag van 20.000 euro. Met de prijs wordt sinds 2001 een oeuvre bekroond. Vorig jaar viel pianist Abdullah Ibrahim alias Dollar Brand de eer te beurt. Andere winnaars waren Toots Thielemans, vibrafonist Monty Alexander, saxofonist Lee Konitz, trombonist Chris Barber en bassist Dave Holland.

OVERIG

Crowdfunding-actie voor film over Buster Williams

Filmmaker Adam Kahan is op zoek naar financiers voor een film die hij over bassist Buster Williams maakt. De titel is 'Buster Williams Bass to Infinity'. Kahan zet Williams daarin op één rij met jazzgroten als saxofonist Charlie Parker en trompettist Dizzy Gillespie. De film is inmiddels opgenomen, maar er is 20.000 dollar nodig om deze te 'editen'. In de documentaire zullen onder anderen saxofonist Bennie Golson, toetsenist Herbie Hancock en bassist Christian McBride te zien zijn.

Meer info: <http://kck.st/2HFor0X>

JAZZ OP PAPIER

RANDGEBIEDEN IV:

BODDÉ

*"Thelonious Monk, die gooit er met de pet naar, maar hij gooit wel raak!"
(Mike Boddé over toucher in 'Podium Witteman', 11 februari 2018)*

Mike Boddé.
**Lekkere stukken :
de allermooiste muziek die ik ken**
Amsterdam : Balans, 2016.
271 pag. : ill.
ISBN 978-94-600-3164-9 pbk.
Prijs 17,50 euro.

Mike Boddé.
Tril : een audiografie
Amsterdam : Brandt, 2017.
272 pag.
ISBN 978-94-92037-60-2 pbk.
Prijs 18,50 euro.

In het wonderwel goed lopende tv-programma over klassieke muziek, Podium Witteman, is Mike Boddé de vaste pianist. Daar is hij breed inzetbaar: in een demonstratie zijn toucher te vergelijken met dat van een klassieke pianist liet hij zich kennen als een jazzmuzikant. Maar is-ie dat ook? In dezelfde aflevering deinsde hij er niet voor terug een violiste te begeleiden in een drietal carnavalsliedjes.

Boddé komt voort uit het cabaret, waarvoor hij zelf liedjes en teksten schreef. Voor de tv hadden Thomas van Luyn en hij hun eigen Mike & Thomas Show, met daarin een verduiveld knap onderdeel. Ze zongen de tekst van een bekend liedje op de melodie van een ander. Een gast werd dan geacht de liedjes te onderscheiden en te herkennen. En wie kent niet Boddé's onvergetelijke imitatie van de oud-burgemeester van zijn geboortestad Rotterdam, Ivo Opstelten?

Na verloop van tijd zegde hij het cabaret vaarwel en legde hij zich helemaal toe op de muziek: "Muziek is voor mij eten en drinken." Maar andermaal waaierte zijn belangstelling alle kanten op. Daarvan getuigen twee van zijn boeken. In het eerste, met de dubbelzinnig op te vatten titel 'Lekkere Stukken', bespreekt Boddé op zijn persoonlijke wijze tachtig muziekstukken door evenzovele musici. Volgens het nawoord zit hij "met een lichte verbazing naar de uiteindelijke lijst van muziekstukken te kijken. Het is vreemd om het zo allemaal op een rijtje te zien. [...] In deze collage van noten bij elkaar [ziet u] dan het portret van de man waarmee ik al achtenveertig jaar rondzeul over deze aardkloot."

Ongeveer een vijfde ervan bevindt zich op het vlak van de jazzmuziek. Daaronder de cd 'The Secret Champ' van gitarist Jesse van Ruller: "De harmonische structuur is eigenlijk één lange zogeheten turnaround." Om die term toe te lichten haalt hij Wikipedia aan. Als daarin gesproken wordt van tussendominanten en tritonusvervangers komt hij tussenbeide: "Begrijpt u het nog? Alsof je een 'strikje' om de muziek heen doet, dat aangeeft dat het stuk bij het einde van de vorm is, en dat we ons gaan opmaken voor nóg een rondje."

De harmonieën van een stuk blijken Boddé's bijzondere aandacht te hebben. Dat geldt voor die van pianist-arrangeur Clare Fischer als ook voor zangeres Fay Claassen, die hij met afstand de beste jazzvocalist van Nederland vindt. "En: zij is een van de weinige zangeressen die ik ken, die werkelijk iets begrijpen van harmonieën."

Boddé's meest recente boek, 'Tril', is een verzameling los van elkaar staande anekdotes en voorvallen, autobiografisch, maar in niet-chronologische volgorde. Een herhaalde malen terugkerend thema is dat over de gehoorproblemen waarmee hij kampt en die hem gevoelig maken voor een breed scala van geluidstrillingen en ... stiltes.

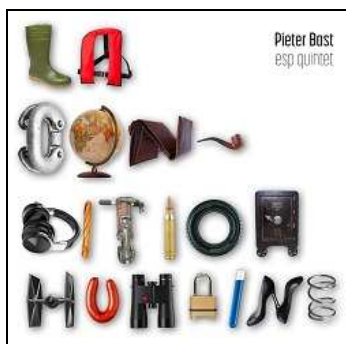
Ergens verhaalt hij van zijn kennismaking met Alan (Jay) Palmer, pianist bij saxofonist Jackie McLean tijdens diens tournee door Europa. "Ik denk eigenlijk dat ik voor hem een soort afvalige ben. Iemand die het geloof in jazz heeft verlaten. En misschien is dat ook wel zo. Jazz is voor mij nu niet meer het lichtend pad van de enige echte waarheid. Er gaan meer wegen naar Rome." Genoteerd. Desalniettemin blijven we hopen hem nog eens 'lekkere jazzstukken' te horen vertolken, onvervalst en overgoten met een eigen Boddé-sausje.

Jan J. Mulder

Mike Boddé met Hermine Deurloo in Podium Witteman:
<https://www.youtube.com/watch?v=OyuXZ2TF1H4>

JAZZ OP DE PLAAT

PIETER BAST ESP QUINTET
La Condition Humaine
 Buzz Music Records

Bezetting:

Michael Rörby (trombone, elektronica),
 Bert Lochs (trompet, bugel, elektronica),
 Mike Roelofs (keyboard),
 Jasper Somsen (bas),
 Pieter Bast (drums).

'La Condition Humaine' (Het lot van de mensheid) is ondanks de titel een puur Nederlandse productie: musici en repertoire zijn Nederlands, alsook de tekst in het cd-boekje. Het album is volgens een persbericht 'bedoeld als tegenwicht tegen de ellende die de mens zelf veroorzaakt. Een krachtig en positief geluid voor de toekomst'. Dat idealisme uit zich ook doordat een deel van de opbrengst naar een goed doel gaat: een organisatie die getraumatiseerde kinderen in conflictgebieden helpt. Met muziek!

De sfeer is dan ook opgewekt en toegankelijk. De acht composities, inclusief arrangementen, zijn van de leden van het kwintet. De naam staat overigens voor European Standards Project Quintet en de groep staat onder de voortvarende leiding van drummer Pieter Bast. Zijn spel is niet dominant, maar wel 'aanwezig' en geheel passend bij het genre. De blazers Michael Rörby en Bert Lochs zijn een hecht duo en vooral hun unisono spel is aantrekkelijk. Toetsenist Roelofs is nieuw in de groep. Hij draagt felle én pasteltinten bij in het rijke pallet. Het titelstuk is aanstekelijk Afrikaans en 'So long' een intieme ballad. Op 'Analog delay' laat Pieter Bast bassist Jasper Somsen de noten ná de tel spelen. Vandaar de titel. In 'Big blue sky' van Bert Lochs horen we niet de fluwelen toon die we van hem gewend zijn, maar een perfecte reïncarnatie van de vroegere Freddy Hubbard. Het album besluit met een eerbetoon aan Miles Davis met het jarenzeventig-achtige 'Plunderphonics'. 'La Condition Humaine' laat je door haar opgewektheid inderdaad even de boze buitenwereld vergeten.

Peter J. Korten

Beluister hier een stuk van de plaat:
<https://www.youtube.com/watch?v=3bKjDFIjYI>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

DARCHE, CHOLET, RÜEGG
Le Tombeau de Poulenc
 Yolk

Bezetting:

Olivier Laisney (trompet), Samuel Blaser (trombone),
 Matthias Quilbault (tuba), Pascal Vandembulcke (fluit),
 Alban Darce (tenorsax), Matthieu Donarier (klarinet,
 tenorsax), Jean-Christophe Cholet, Nathalie Darce
 (piano), Marie-Violaine Cadoret (viool),
 Stéphane Kerecki (bas), Christophe Lavergne (drums).

Saxofonist en componist Alban Darce kennen we hier in Nederland van zijn kwartet-cd 'Jass' (zie Jazzflits 274). Hij heeft echter al een uitgebreide discografie opgebouwd. Voor de cd 'Le Tombeau de Poulenc' schreef hij de muziek samen met zijn landgenoot Jean-Christophe Cholet en de Oostenrijker Matthias Rüegg. Met zijn Vienna Art Ensemble maakt Rüegg het soort muziek dat de twee Fransen voor deze cd voor ogen stond: 'third stream', een combinatie van jazz en klassiek. 'Le Tombeau de Poulenc' is – hoewel geïnspireerd door Ravels 'Tombeau de Couperin' – een volkomen nieuw en eigentijds werk. Het is een concert voor twee piano's (Jean-Christophe Cholet, Nathalie Darce) en groot ensemble, met over het algemeen klassiek getinte muziek. Swing en jazz zijn vooral te vinden in de solo's. Trompet en trombone krijgen regelmatig ruimte voor soli en ook de pianisten improviseren. Sterke muziek.

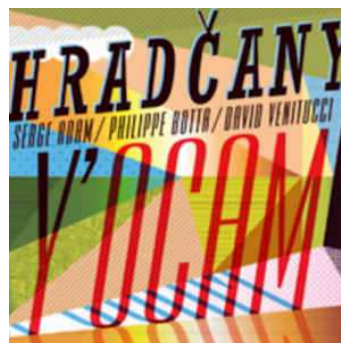
Hessel Fluitman

Bekijk hier een video over de cd:
https://www.youtube.com/watch?v=KIO_gsxZB0I

SATOKO FUJII**Solo****Libra Records****Bezetting:**

Satoko Fujii (piano).

In oktober van dit jaar wordt de Japanse pianiste Satoko Fujii zestig. Om dat te vieren, heeft ze een plan uitgezet waarin ze iedere maand een nieuwe cd uitbrengt. Voor de maand januari was dat een soloalbum dat vorig jaar juli live werd opgenomen in Yawatahama, in Japan. De Steinway D274 die daar in de Yumemikan-concertzaal staat, is een subliem instrument, waarop Fujii graag haar aanzienlijke kwaliteiten als componist en improvisator laat horen. De klassiek georiënteerde verantwoordelijken van de zaal vonden het wel even spannend om te horen dat de pianiste het binnenwerk van het instrument minstens even belangrijk vindt als het toetsenbord. Maar wat er vooral spannend is, is het klinkend resultaat. Want Fujii beheerst daadwerkelijk het hele instrument, letterlijk van binnen en van buiten. Veel van de stukken op 'Solo' beginnen daarom in de krochten van de piano, met soms lange (gestreken?) noten of beklopte snaren en zangbodem. Daaruit losgezongen is er ook veel ruimte voor lyriek (zoals het prachtige 'Spring storm', of 'Gen himmel', het titelstuk van haar vorige soloalbum, uit 2013). Soms zoekt Fujii het in gospelachtige grooves ('Geradeaus'), maar ook in ritmische prepared piano-passages die de invloed van John Cage of de Indonesische gamelan verraden ('Ninepin'). Fujii eindigt, onkarakteristiek, met een compositie van iemand anders: Jimmy Giuffrè's 'Moonlight'. Een waardig en ontroerend einde van een magnifiek recital (want zo mogen we dit soloconcert zeker wel noemen).

Herman te Loo**Hier is een vroegere soloversie van 'Ninepin':**<https://youtu.be/w8SBJEmSW4g>**HRADČANY****Y'ocam****Quoi de Neuf Docteur****Bezetting:**

Serge Adam (trompet), Philippe Botta (sopraan-, tenorsax, ney), David Ventucci (accordeon) + François Verly (daf).

De imposante Praagse burcht die Franz Kafka voor ogen moet hebben gehad toen hij 'Das Schloss' schreef, heet in het Tsjechisch Hradčany. Dat is ook de naam die drie Fransen (trompettist Serge Adam, saxofonist Philippe Botta en accordeonist David Ventucci) hebben gegeven aan hun trio, dat al vijftien jaar in deze samenstelling bestaat. De verwijzing is uiteraard ook een muzikale, want de stukken die de drie mannen schrijven, zijn geïnspireerd door muziek die grofweg van Tsjechië en Hongarije langs de Balkan tot aan Turkije loopt. Het eerste stuk van deze nieuwe cd, 'Y'ocam', heet 'Thrace', de Franse naam voor Thracië, het klassieke gebied dat delen van Griekenland, Bulgarije en Turkije omvat. Het drietal is op zijn eigen instrument volstrekt virtuoos, hetgeen voor de complexe ritmiek een noodzaak is. Veel van het repertoire is dansbaar, maar dan wel voor getrainde benen. Maar het is niet alleen feest wat de klok slaat op 'Y'ocam'. Er is ook plaats voor weemoed, zeker als Botta de ney (de Turks/Arabische rietfluit) ter hand neemt. Opmerkelijk is ook dat het nieuwe album geen enkele traditional uit het genoemde gebied bevat. De mannen van Hradčany hebben zich het idioom zo toegeëigend dat ze zomaar de hofcomponisten van een fictief land op de Balkan zouden kunnen worden. Laten we het op het Syldavië van Kuifje houden. Want humor hebben de Fransen zeker ook.

Herman te Loo**Luister hier naar ene track van het album:**<http://bit.ly/2ESki2Z>

JON IRABAGON
Dr. Quixotic's Travelling Exotics
 Irabbagast Records

Bezetting:

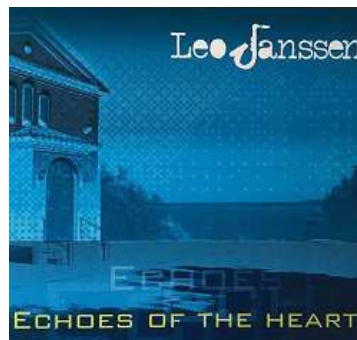
Jon Irabagon (tenorsax),
 Luis Perdomo (piano),
 Yasushi Nakamura (bas),
 Rudy Royston (drums)
 + Tim Hagans (trompet).

Na drie jaar is er eindelijk een opvolger van 'Behind The Sky' dat saxofonist Jon Irabagon met zijn kwartet (en gast-trompettist Tom Harrell) maakte. Net als die eerdere plaat, is 'Dr. Quixotic's Travelling Exotics' een album dat avontuurlijk ingestelde mainstream-liefhebbers evenzeer zal aanspreken als fans die de leider kennen van Mostly Other People Do The Killing. Irabagon heeft namelijk een fijnzinnig gevoel voor (muzikale) humor, en de nieuwe cd zit ook weer vol met tongue-in-cheek momenten (al zal dat laatste voor een saxofonist letterlijk misschien wat lastig zijn). De groep is een 'working band' en dat betaalt zich uit in de hechtheid van de groepssound, waarin gast Tim Hagans een koningskoppel vormt met de leider. Veel van de stukken (alle van de hand van Irabagon) hebben een hoog octaangehalte, en het swingt onbedaarlijk, zoals in de geflipte en uit de bocht vliegende hardbop van 'Emotional physics/The things' of de souljazz-grooves van 'Taipei personality'. Gelukkig kent het album ook een fraai rustpunt in de vorm van de ballad 'Pretty like North Dakota'. Irabagon is hier een tenorist met een bijna ouderwets geluid, die autoriteit uitstraalt. En tenslotte valt er heel wat te grinniken over de bizarre gefotoshopte plaatjes die rareiteitenkabinet van de titel illustreren.

Herman te Loo

Luister hier naar een track van het album:
<http://bit.ly/2FyLhq7>

LEO JANSSEN
Echoes Of The Heart
 Eigen Beheer

Bezetting:

Leo Janssen (saxen, toetsen),
 Peter Tiehuis (gitaar),
 Xander Buvelot (basgitaar),
 Arno van Nieuwenhuize (drums),
 Eddy Koopman (percussie).

Leo Janssen (1960) is eerste tenorist in het Metropole Orkest en dat word je niet zomaar. Hij speelt al sinds 1986 in de toonaangevende band en wordt gerekend tot de beste saxofoonbespelers van ons land. Hij stond op het podium met een hele reeks internationale grootheden en bracht eerder eigen cd's uit.

'Echoes Of The Heart' is de laatste proeve van bekwaamheid. Janssen schreef de negen tracks zelf en weet zich gesteund door ervaren musici. Het samenspel staat dan ook als een huis en Janssen hoeft zich niet in te houden. Hij imponeert stuk na stuk met 'in your face' solo's op sax en op de piano. We horen ook zijn oude makker gitarist Tiehuis in enkele sterke solobijdragen.

Jazzrock en verstilde nummers wisselen elkaar af. Janssen laat zich, naar eigen zeggen, onder anderen inspireren door saxofoongrootheden Michael Brecker, maar ook door Bartok, Richard Strauss en Frank Zappa. Het spel van de leider is in alle titels krachtig, energiek, puntig en afgemeten. Maar ook wat afstandelijk. Janssen speelt geen noot te veel. Hetzelfde geldt voor de begeleiders.

Hier en daar is ruimte voor moderne elektronische sounds en effecten, maar 'overall' is dit een pure jazzplaat die het moet hebben van traditionele instrumentbeheersing. De combinatie van drums en percussie is enerverend. Ook bassist en gitarist houden de vaart erin. Alle nummers klinken superstrak en clean. Iets meer zucht naar avontuur had dit album net even spannender kunnen maken.

Hans Invernizzi

Bekijk een video over de cd:
https://www.youtube.com/watch?v=oK_oLR0ssJ4

SANEM KALFA/GEORGE DUMITRIU**Dance****Eigen Beheer****Bezetting:**

Sanem Kalfa (zang),
George Dumitriu (gitaar, av, elektronica).

We kennen de Turks/Amsterdamse zangeres Sanem Kalfa en de Roemeens/Amsterdamse gitarist/violist George Dumitriu vooral van hun bezigheden in de geïmproviseerde muziek. Zo is het tweetal te horen in Steven Kampermans Neoropa en Horizon Trio. Deze eerste duo-cd is echter van heel andere aard. Er wordt op 'Dance' wel geïmproviseerd, maar de nadruk ligt veel meer op de liedjes. Ze hebben een keuze gemaakt uit favoriete songwriters (zoals Tom Jobim en Tom Zé) en die aangevuld met traditionals en eigen nummers. Het eclectische repertoire (met teksten in het Turks, Engels, Portugees en Italiaans) blijkt wonderwel bij elkaar te passen. Bovendien biedt het een ruim scala aan dynamiek, van het kleine, verstilde popliedje 'Rumi's love' tot het obsessieve, Radiohead-achtige 'Away' en het ruige titelnummer. Dumitriu is in de laatste gevallen niet te beroerd om z'n pedalen aan te spreken voor een fijne, gruisige gitaarsound. Kalfa's stem weet te ontroeren en te verleiden, maar soms word je ook wel een beetje bang voor haar. Het zijn voldoende ingrediënten voor een debuut van een duo dat bewijst dat één stem en één instrument rijke muziek kunnen opleveren

Herman te Loo

Hier is een korte versie van het titelnummer, live op inJazz: <https://youtu.be/OJEa8LLXs7q>

KAPOK**Mirabel****Kerfstok Records****Bezetting:**

Morris Kliphuis (hoorn, kornet, synthesizer, effecten),
Timon Koomen (baritongitaar, gitaar, effecten),
Remco Menting (drums, vibrafoon, effecten).

De vierde cd van Kapok, het trio van Morris Kliphuis, Timon Koomen en Remco Menting, heet 'Mirabel', naar het Zuid-Franse plaatsje Mirabel-aux-Baronnies, waar de mannen vijftien stukken van eigen hand hebben opgenomen. Ze hadden ook op de maan kunnen gaan zitten, want de volledig geïmproviseerde titels klinken onnaards en dat buiten het mediterrane zonnetje scheen, hoor je er niet aan af.

Het resultaat is geen jazz die je op een feestje opzet. Kapok maakt naar hartenlust combi's van allerlei muzieksoorten zoals jazz, maar ook funkrock, ambient, indie, klassieke en Afrikaanse muziek. Mirabel is echter niet te vangen in een genre. Het is een registratie van een ongebreidelde zoektocht naar de grenzen van het samenspel van een klassieke hoorn, baritongitaar, gewone gitaar, vibrafoon, slagwerk/percussie en synthesizers.

Vooraf die laatste spelen een grote rol, ook in handen van producer Ruben Samama, die als 'vierde man' meewerkte. De vijftien nummers, als je ze zo mag noemen, kennen een grote variatie. Het ene is etherisch, met langgerekte klanken, betoverend bijna; het andere sterk ritmisch en ontregelend.

'Mirabel' is in die zin jazz voor vergevorderden. De gemiddelde luisteraar zal het album mogelijk al snel verbijsterd terzijde leggen.

Maar gelukkig duiken er in het brede jazzgenre altijd weer jonge gasten op die de durf en de creativiteit hebben om nieuwe dingen uit te proberen. Niet alleen op instrumenten maar ook met elektronica. Het meest verbazingwekkend is het spel van Kliphuis op de hoorn. Dat heeft bar weinig meer te maken met klassieke muziek, maar dat hoeft ook niet. Het is alleen wel even slikken voor wie de beschaafde klanken van de hoorn gewend is.

Hans Invernizzi

Kapok bij VPRO's Vrije Geluiden: https://www.youtube.com/watch?v=DCiZen_JEFc

KORNSTAD + KORT

Live
NRK/Grappa

Bezetting:

Håkon Kornstad (zang, tenorsax, Sansula),
Lars Henrik Johansen (piano, celesta, harpsichord),
Sigbjørn Apeland (harmonium),
Øyvind Skarbø (drums)
+ Kork, het Noors Radio Orkest olv Christian Eggen.

Op 'Live' werkt de Noorse tenorsaxofonist Håkon Kornstad samen met KORK, oftewel het Kringkastingsorkesteret, dan wel in goed Nederlands: het Noors Radio Orkest. Dit orkest, hier onder leiding van Christian Eggen, is in 1946 opgericht en heeft ongeveer dezelfde ontwikkeling als 'ons' Metropole Orkest doorgemaakt. De stukken op de plaat zijn een mix van klassieke thema's (Tosti, Grieg, Bizet en Verdi) en stukken van Kornstad zelf. De cd begint voor de jazzliefhebber direct uitdagend met de Napolitaanse song 'Marechiaré' van Francesco Paolo Tosti. Kornstad zet dat al improviserend op zijn tenorsax in, begeleid door het orkest. Even later neemt hij ook het vocale gedeelte voor zijn rekening en blijkt hij over een lyrische tenorstem te beschikken ('geïnspireerd op Mario Lanza' staat er tussen haakjes onder de titel op de omslag). Het meest thuis zal Kornstad zich hebben gevoeld in het lied 'En Svane' van zijn landgenoot Edvard Grieg. Hij zingt eerst en neemt vervolgens zijn tenorsax ter hand om zijn jazzkant vrij baan te geven. Vermeldenswaardig is nog de cellosolo in het laatste stuk van de plaat, een compositie van Kornstad. Het stuk vormt een rustgevende en wondermooie afsluiting van het album.

Hessel Fluitman

Beluister hier stukken van het album:
<https://www.youtube.com/watch?v=JjCMpFpys4s>

MEHMET POLAT

Ageless Garden
Aftab Records

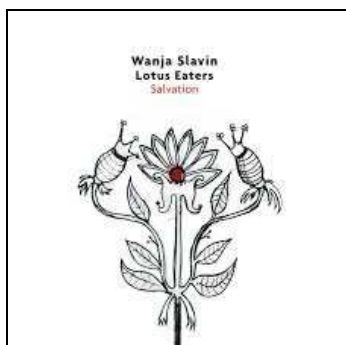
Bezetting:

Mehmet Polat (ud)
+ Alper Kecec (darbuka, daf, raamtommels),
Pasha Karami (tombak),
Shaho Andalibi (ney),
Tama Sarchar (tabla), Zomana Diarra (kora).

Een klein jaar na zijn trio-cd 'Ask Your Heart' komt de Amsterdams-Turkse ud-speler Mehmet Polat alweer met een nieuw album. 'Ageless Garden' is een soloplaat, al spelen er wel op bijna alle nummers gastmuzikanten mee. Het feit dat die naast Arabische instrumenten als de darbuka en de daf (trommels) en de ney (fluit) ook een Indiase tabla en een Malinese kora bespelen, zegt veel over de inclusieve muziek die Polat graag maakt. Muziek trekt zich voor hem niets van landsgrenzen aan. Behalve aan deze instrumenten herkennen we ook aan andere muzikale invloeden de muzikale wereldburger in hem. In 'Hasbihal' (Perzisch voor 'een diepgaand gesprek') horen we de klagelijke Turks/Arabische melodieën zich vermengen met een soort bluesgevoel. En in 'An Anatolian bulerías' combineert Polat zijn Turkse roots met flamenco. Een volstrekt logische keuze, want in die Spaanse muziek zit al een flinke scheut Arabische muziek. Net als op 'Ask Your Heart' weet Polat diep te roeren, bijvoorbeeld in de twee stukken die hij schreef naar de actualiteit: 'Hasret' is opgedragen aan musicus Hasret Gültekin, die omkwam tijdens een aanval door fundamentalisten, en 'Aylan' is het jongetje dat verdronk toen hij met zijn ouders uit Syrië vluchtte.

Herman te Loo

Hier speelt M.Polat 'An Anatolian bulerías':
<https://youtu.be/lbV5xIv-QbA>

WANJA SLAVIN LOTUS EATERS**Salvation****Whyplayjazz****Bezetting:**

Erik Kimestad Pedersen (trompet),
Wanja Slavin (altsax),
Philipp Gropper (tenorsax),
Rainer Böhm (piano, fender rhodes),
Bernhard Meyer (e-bass),
Nasheet Waits (drums).

Altsaxofonist Wanja Slavin blaast zich de blaren op de tong, getuige de indrukwekkende speellijst op zijn website. Toch hebben de Nederlandse podia deze jonge, zeer actieve muzikant nog niet op de radar. Slechts eenmaal, op 26 april 2017, speelde hij in de groep Amok Amor in het Bimhuis.

Op de Duitse jazzpodia is hij actief in verschillende formaties. De groep Lotus Eaters is er één van en met deze groep lanceert hij een nieuwe opmerkelijke cd, 'Salvation'. Wanja Slavin Lotus Eaters is een sextet met een fraaie klankkleur. De groep speelt eigentijdse composities met een uitstekende balans tussen melodie, sfeer en improvisaties. Eén stuk is niet van de hand van Slavin, het nummer 'Moonlight becomes you', en juist in dit stuk onthult hij een van zijn leermeesters, de onvolprezen Lee Konitz. Zijn eigen composities zijn moderner van structuur, maar klinken prettig harmonieus in combinatie met polyritmiek, spannende thematiek en heftig solowerk.

De cd wordt in maart gelanceerd en gezien de speellijst, is Wanja Slavin in april aardig bezet. Maar in de maanden daarna zijn er gaatjes in zijn agenda die het vast mogelijk maken om de Lotus Eaters op de Nederlandse podia te laten schitteren. Dus dames en heren programmeurs van de vele komende jazzfestivals, ook bij onze Oosterburen wordt spannende, moderne jazz gemaakt. Wanja Slavin met zijn groep Lotus Eaters is er één van. Met de cd 'Salvation' heeft hij een sterke troef voor het komende festivalseizoen.

Sjoerd van Aelst**Bekijk een video over de cd:**

<https://www.youtube.com/watch?v=LFTcrP6SyUc>

VINCENT VENEMAN 10**Jazz Meets Baroque****ZenneZ Records****Bezetting:**

Vincent Veneman (trombone), Gerhard Orning (trompet, bugel), Malte Schiller (tenorsax, basklarinet, klarinet), Paul van der Feen (sopraansax, altsax, klarinet), Nils van Haften (tenorsax, basklarinet), Emiliano Sampao (gitaren), Jan Olaf Rodt (gitaren), Nikola Kołodziejczyk (piano), Reinhold Schmölzer (drums), Tobias Nijboer (bas).

Trombonist Vincent Veneman (1984) heeft kennelijk iets met ronde cijfers. Voor zijn debuut-cd 'Jazz Meets Baroque' dook hij met tien muzikanten afkomstig uit vijf verschillende landen de studio in om tien prachtige veellagige eigen composities op te nemen. In zijn uitgebreide toelichting op de stukken in het cd-boekje strooit Vincent ook rijkelijk met cijfers. De negen noemt hij zijn mantra. De mathematische wijze van componeren heeft gelukkig niet geleid tot ontoegankelijke tracks. De musici hebben een transparant geluidsbeeld weten te vangen waarin alle instrumenten tot hun recht komen. Hoewel de variatie in maatvoering, toonsoorten en tempi groot is, geldt voor alle nummers dat ze een brug slaan tussen de VS en Europa. De verfijning die klassieke muziek kenmerkt, is volop aanwezig, maar hoewel de stukken titels hebben gekregen die associaties oproepen met de Europese muziektraditie, wordt er ook elegant en stevig geswingd, zoals het een jazzband betaamt. Deze eersteling van Veneman verdient het vaker beluisterd te worden. Je ontdekt steeds nieuwe elementen.

De bekende bassist Hein Van de Geyn schrijft in zijn 'liner notes' dat 'Jazz Meets Baroque' hem doet denken aan The Third Stream en Bob Brookmeyer. Klopt als een bus. Van de Geyn beklemtoont dat Veneman grote stappen verder zet bij het smelten van jazz en klassiek en dat is inderdaad het geval. Een mooi rond cijfer voor dit debuut? Een dikke acht.

Hans Invernizzi**Bekijk een video over het album:**

<https://www.youtube.com/watch?v=z6vMNSXwsu4>

YVONNE WEIJERS**De Zon Komt Op
Eigen Beheer****Bezetting:**

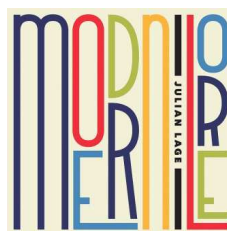
Yvonne Weijers (zang), Cajan Witmer (piano), Reinier Voet (gitaar), Han Slinger (contrabas), Jonas Linnemann (drums).

Yvonne Weijers is een zangeres uit Heemstede, die regelmatig langskomt in het vaderlandse vocale circuit, als het daar gaat om het American Songbook en de meest gangbare latin songs. Die voorkeuren liet Weijers al eens vastleggen op het platenlabel Munich, onder het motto 'From Now On'. Maar, nu de tijd voor een vervolg gekomen is, heeft zij toch een ander pad gekozen. Met behoud van haar voorkeur voor de Noord- en Zuid-Amerikaanse melodieën zingt ze namelijk nieuwe Nederlandse teksten op haar eigen jazzmatige wijze. Die teksten zijn geen precieze vertalingen van de originelen, maar benaderingen van de sfeer die zij meedragen. Zij werden gemaakt door de dichter Marten Janse, terwijl de bewerkingen van de muziek verzorgd werden door Cajan Witmer, de meesterpianist. Met deze beiden ging Yvonne Weijers aan de slag totdat zij zich thuisvoelde op het nieuwe terrein. Tekst, zang en muziek werden bovendien geschraagd door gitarist Reinier Voet, die zowel thuis is in de Spaanse gitaartraditie als in het repertoire van Django Reinhardt en de latere ontwikkelingen van de elektrische gitaar, terwijl voor een wendbare ritmesectie te rekenen viel op de bijdragen van bassist Han Slinger en slagwerker Jonas Linnemann, al met al een gelukkige greep.

'De Zon Komt Op' is het motto van de onderhavige cd, die als YWCD3 de ronde zal gaan doen. Oorspronkelijk luidt de titel van dit stuk 'Another day' en is afkomstig van Molly Johnson, maar dat werd in handen van Weijers dus de zonsopgang, die met een volgende dag gepaard gaat. Twaalf songs kregen zodoende een originele bewerking, waaronder 'hat ole devil called love' (van Roberts en Fisher), dat veranderde in 'Mijn valse vriend', 'I concentrate on you' (van Cole Porter) dat 'Hou me stevig vast' werd en 'Whisper not' (van Benny Golson) oftewel 'Liefde fluistert'. Luister naar de nieuwe vormen die Yvonne Weijers, Marten Janse, Cajan Witmer, Reinier Voet, Han Slinger en Jonas Linneman met behoud van de oorspronkelijke melodie aan een dozijn standards gegeven hebben, en verbaas u over de vindingrijkheid van Yvonne en haar mannen (onder wie ook fotograaf Geek Zwetsloot, die bovendien haar echtgenoot is). **Lex Lammen**

Bekijk hier een clip van deze formatie:

<https://www.youtube.com/watch?v=9kPRZyPiBnM>

JULIAN LAGE**Modern Lore (Mack Avenue)**

Met 'Modern Lore' maakt gitarist Julian Lage, niet te verwarren met de Noorse gitarist en Criss Cross-artiest Lage Lund, na 'Arclight', zijn tweede trio-cd voor het label Mack Avenue en ook nog in dezelfde bezetting. Het is dan ook een vervolg op de ingeslagen weg: muziek op een elektrische gitaar. Lage heeft een fabelachtige techniek, een loepzuiver spel en frisse ideeën. Hij wordt op de voet gevolgd door bassist Scott Colley en drummer Kenny Wollesen. Lage schreef de elf composities van het album. Die stukken laten zich niet uniform duiden. Jazz is de basis, maar er komen ook blues, americana en zelfs country voorbij. Er zitten ook humoristische licks in. Dat alles maakt de cd heel toegankelijk. Bijvoorbeeld 'General thunder': een tekst erbij en je kan het meezingen. Dat geldt ook voor 'Wordsmith'. Ze zijn zorgvuldig opgebouwd en uitgewerkt. Op een paar tracks speelt producer en gitarist Jesse Harris mee en ook Tyler Chester voegt wat toetsenklanken toe aan zes tracks. 'Modern Lore' is vooral melodieuze razendsterk.

Peter J. Korten

Beluister een cd-stuk live: <http://bit.ly/2BdPGie>

**100 JAAR VOCALE JAZZ OP DE PLAAT
(Deel 3: 1997 - heden)****1997**

Dianne Reeves
[Comes love](#)
Kurt Elling
[Nature boy](#)

2002

Patricia Barber
[The moon](#)

2004

Diana Krall
[Almost blue](#)

2010

Youn Sun Nah
[Enter sandman](#)

2016

Clotilde Rullaud
[Save the children](#)

1998

Cassandra Wilson
[Run the voodoo down](#)

2003

Elisabeth Kontomanou
[Yesterday](#)

2009

Melody Gardot
[My one and only thrill](#)
Gregory Porter
[1960 what?](#)

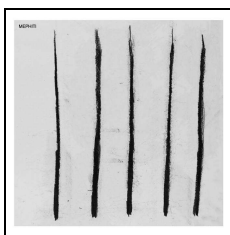
2015

Cécile McLorin Salvant
[Something's coming](#)

2017

Mélanie de Biasio
[Gold junkies](#)

In 2017 was het honderd jaar geleden dat de eerste jazzplaat werd gemaakt. De medewerkers van het Franse magazine Jazz maakten een lijst van vijftig markante vocale jazzplaten die in de loop van die honderd jaar werden uitgebracht. Bron: Jazz Magazine, november 2017.

MEPHITI**Mephiti (El Negocito Records)**

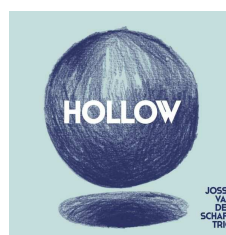
Voor de cd 'Mephiti' trok de Belgische altsaxofonist Erik Bogaers een paar maanden naar Zweden. Hij liet zich door de natuur en de Zweedse folklore inspireren, met als resultaat een plaat met zacht-aardige en regelmatig licht groovende jazz. De muziek is uit fijne laagjes opgebouwd. Daarmee creëren de zes musici van de formatie Mephiti een bescheiden maar niettemin compleet geluid. Naast Bogaers zijn twee gitaristen (Bert Cools en Ruben Machtelinckx) en een bespeler van de kantele (Indre Jurgeleviciute) te horen. De kantele is een aan het hakkebord verwant Scandinavisch snaarinstrument. Met verder nog Brice Sonjano op bas en Stijn Cools op drums wordt een warme groepsclank gecreëerd. Hier en daar wordt gebruikgemaakt van soundscapes. Minpunt vind ik de altsax. Die wordt heel licht en flets bespeeld. Daardoor ontbeert de muziek in mijn oren 'bite'.

Hessel FluitmanEen video over de cd: <http://bit.ly/2ERxNIZ>**NOAH PREMINGER****Genuity (Criss Cross)**

Tenorsaxofonist Noah Preminger is een nieuweling bij het Criss Cross-label. Op zijn cd 'Genuity' staat goed gecontroleerde muziek die nauwkeurig is samengesteld en glanst door het afgewogen en prachtige samenspel van het kwartet. Want niet alleen de leider en trompettist Jason Palmer blinken uit, ook bassist Kim Cass en drummer Dan Weiss werken daaraan voluit mee. Het spel van Weiss roept met zijn licht aangeraakte cymbalen en even lichte tikken op zijn snare herinneringen op aan Tony Williams, de jonge drummer van Miles Davis in diens tweede beroemde Quintet. De muziek is vanaf het begin spannend en daadkrachtig. Al in het openingsnummer krijg je het gevoel: 'zo moet het, dit is de definitievere versie en zo is de samenwerking ideaal!'.

Hessel Fluitman

Maak hier kennis met Noah Preminger:

<https://www.youtube.com/watch?v=DhF7MGCqrH8>**JOSSE VAN DER SCHAFT TRIO****Hollow (Fattoria Musica Records)**

De Atlantische Oceaan oversteken wordt steeds meer bon ton onder jonge jazzers. Ook de Amsterdamse pianist Josse van der Schaft (1992) laat op zijn eerste album 'Hollow' horen dat hij net zo goed heeft geluisterd naar de grote jazztoetsenmannen in de VS als naar de Europese jazz - en de klassieke muziek van de twintigste eeuw. Samen met Augustas Baronas (drums) en Tijs Klaassen (contrabas) speelt hij negen eigen stukken. Zijn werk is zeer ingetogen en gedragen. De plaat bevat maar één swingend stuk. We horen verder uitsluitend kalm voortrollende pianopartijen in vier- en driekwartsmaat en minimalistische begeleiding. Wat een genot dat zulke jonge muzikanten - Van der Schaft is nog maar net afgestudeerd aan het conservatorium in Amsterdam - zich weten in te houden en het nu eens niet zoeken in het tonen van hun muzikale spierballen. Van der Schaft heeft een fluwelen touché maar weet met weinig welgekozen noten toch bij de luisteraar 'binnen' te komen.

Hans Invernizzi**SUMMIT QUARTET****Live In Sant'Anna Arresi (Punta Giera)**

All-star formaties ontspruiten vaak aan het brein van de concert- of festivalorganisator, en vallen meestal tegen. Dat kunnen we gelukkig niet zeggen van deze topontmoeting van Amerikaanse en Europese improvisatoren. Met twee powerblazers (Ken Vandermark en Mats Gustafsson) die ook een stand 'subtiel' kennen, een stevige en tegelijk melodieuze basgitarist (Luc Ex) en een krachtcentrale achter de drums (Hamid Drake) is het Summit Quartet haute cuisine voor impro-liefhebbers. Twee knorrende baritonsaxofoons zorgen af en toe voor een heerlijke baal herrie (zeker als Drake het vuurtje opstookt), maar er zijn ook momenten dat je de neiging hebt om een flink potje te gaan dansen ('Our legs'). De organisatie van het festival in het Sardijnse Sant'Anna Arresi legde het op een fijne vinylplaat vast.

Herman te LooLuister hier naar tracks: <http://bit.ly/2EV9rOE>

JAZZ OP DE PLANKEN

FESTIVAL SOUND OF EUROPE

Datum en plaats:

3 en 4 februari 2018,
Chassé Theater, Breda.

De stad Breda bezint zich op haar culturele imago. Tot voor kort was de stad tamelijk naar binnen gekeerd vanwege de topografisch minder strategische ligging, verklaarde cultuurwethouder Marianne de Bie bij de officiële opening van Sound of Europe op zondag 4 februari. Dat gaat veranderen nu er in Breda een modern station is gebouwd, dat de stad via de HSL straks met Londen en Kopenhagen verbindt. Bescheiden, maar evenzeer ambitieus, is de Bredase Stichting Beau Arts een initiatief gestart dat de stad op internationaal niveau meer cultureel aanzien moet geven. Het Europese jazzgeluid krijgt een tweedaags festival in het Chassé theater, waar progressieve muziekstijlen worden samengebracht. Bij de eerste editie waren musici uitgenodigd afkomstig uit Noorwegen, Luxemburg, Polen, Frankrijk en Nederland.

In Chassé luister je naar de beste Europese bands van dit moment en wordt een muzikale diepgang geserveerd die je het best consumeert met je ogen dicht; zo formuleerde de festivalorganisatie het zelf. Met een bescheiden staalkaart van eigentijdse muziek mikt Frank van der Kooij, initiatiefnemer van het Sound of Europe en directeur van Beau Arts, op een kleinschalig festival voor fijnproevers. Progressieve jazz en geïmproviseerde muziek krijgen een onderkomen in een stad die al decennialang is verbonden met jazz.

De eerste festivaldag bood met concerten van de pianisten Wolfert Brederode, Saskia Lankhorn en cellist Thomas van Geelen een aantrekkelijk programma, maar te sober voor een zaterdagavond. Ook de zondag komt vrij laat op gang, maar biedt met saxofonist Marius Neset, vibrafonist Pascal Schumacher, tubaïst Daniel Herskedal, pianist Rogier Telderman, violist Adam Bałdych, cellist Vincent Courtois, zangeres Sanne Rambags en gitarist Gijs Idema, een uitgebalanceerd programma.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Bram Stadhouders en Sanne Rambags. (Foto: Joke Schot)

Marius Neset. (Foto: Joke Schot)

Vibrafonist **Pascal Schumacher** opende met een overweldigende elektronische soundscape die geleidelijk aanzwol tot een symfonische soep waarin overweldigende beats domineerden. Pas na een half uur speelde Schumacher zijn eerste solo. Een prachtig stuk, waarin hij elementen uit minimal music combineerde met verstilde lyriek. Daarna zwol het geluid weer aan tot een offensief van hypnotiserende arrangementen.

Tubaïst **Daniel Herskedal** kwam met een vijfkoppig ensemble. Deze muziek ademde energie en levenslust en vindt inspiratie in de Arabische cultuur. Het vijftal omgaf zich met fantasie en verbeeldingskracht. Het sprankelende spel van Herskedal was vitaal en virtuoos. Hij geeft de soms doffe klanken zwier door het geluid aan te vullen met zijn eigen vocalen die hij mengt met de ademstoten waarmee hij zijn instrument aanstuurt.

Pianist **Rogier Telderman**, medeorganisator van het festival, vormde een gelegenheidsformatie met violist Adam Bałdych en cellist Vincent Courtois. Hun deels geïmproviseerde muziek is lastig in een tijdsgewricht te plaatsen. Ingetogen ensemblespel dan wel expressieve interacties hebben raakvlakken met de Tweede Weense School. De leden van dit trio ontmoetten elkaar voor het eerst en musiceerden geïnspireerd, op hoog niveau. De ambitie van het festival om in de toekomst vaker met gelegenheidsensembles te werken, schiept boeiende vooruitzichten.

Tensorsaxofonist **Marius Neset** was geprogrammeerd als publiekstrekker. Zeer terecht, want hij neemt steeds meer een gezichtsbepalende positie in binnen de Europese jazztraditie en ontpopt zich vol overgave als inventief vernieuwer. Neset kan alles spelen wat hij wil. Zijn virtuositeit is slechts bijzaak. Met zijn sterke kwartet bracht hij intens samenspel vol prachtige wendingen.

Vocaliste **Sanne Rambags** bereidde met haar onuitputtelijke stemkunst een fluis-terzacht einde van de avond.

De organisatoren van Sound of Europe hebben een bemoedigende stap gezet. Het Chassé Theater biedt een mooie entourage voor een tweedaags festival, dat volgend jaar plaatsvindt op 2 en 3 februari (2019) en dan overschakelt naar twee volle dagen.

Roland Huguenin

Daniel Herskedal. (Foto: Joke Schot)

Progressieve jazz en geïmproviseerde muziek krijgen tijdens Sound of Europe een onderkomen in een stad die al decennia lang is verbonden met jazz.

Rogier Telderman. (Foto: Joke Schot)

ECM JAZZ NIGHT

Bezetting:

Saskia Lankhoorn (piano)
Wolfert Brederode Trio
 Wolfert Brederode (piano),
 Gulli Gudmundsson (bas),
 Jasper van Hulsten (drums).

Datum en plaats:

22 februari 2018,
 Ainsj, Maastricht.

Manfred Eicher, eigenaar van het Duitse ECM, staat bekend om zijn bijzondere keuzes van artiesten en samenwerkingsverbanden. De pianisten Keith Jarrett en Craig Taborn, saxofonist Jan Garbarek en bassist Charlie Haden zijn maar enkele namen uit de indrukwekkende catalogus van het label. De pianisten Saskia Lankhoorn en Wolfert Brederode zijn de enige Nederlanders die als ECM-artiest mochten toetreden tot dit illustere gezelschap. Beiden behoren tot de zogenoemde Haagse school. Lankhoorn speelt klassieke en hedendaagse gecomponeerde muziek. Het Wolfert Brederode Trio beweegt zich op het snijvlak van jazz, gecomponeerde en vrij geïmproviseerde muziek.

Saskia Lankhoorn opende de ECM Jazz Night van Jazz Maastricht solo met bezwerende, ingetogen gecomponeerde muziek vol gebalde kracht. Zij bouwde in lange spanningsbogen, kletterende kaskaden van noten en magisch bezwerende akkoorden in fluisterzachte geluidsgolven, een onontkoombare eigen wereld, waarin men zich graag overgaf aan de bekoring van fijnzinnige kleurnuances in een meditatief, lang uitgesponnen verhaal van ruimte, schoonheid en kwetsbaarheid.

Na enkele stukken vond de artieste dat het publiek toe was aan de volgende overtreffende trap van stilte en fluisterzacht spel. Zij klapte resoluut de vleugel dicht om vervolgens te excelleren in extreem zacht pianopianissimo spel. Men kon een speld horen vallen, het publiek durfde amper meer te ademen en ging helemaal op in de verfijnde traktatie. Een toevallig vallende plastic koffiebeker achter het podium klonk vijf keer zo hard als de pianomuziek en onderstreepde alleen de kwetsbaarheid en gedurfdheid van de geconcentreerde performance.

...vervolg in de rechterkolom

Saskia Lankhoorn. (Foto: Jean Schoubs)

Saskia Lankhoorn had hedendaagse gecomponeerde stukken van Piet-Jan Van Rossum (1966), Dobrinka Tabakova (1980), Valentin Silvestrov, Pete Harden en Kate Moore als repertoire gekozen. Bijzonder boeiend om eens niet het overbekende klassieke repertoire te horen, maar nieuwe, frisse, spatzuivere muziek van actieve hedendaagse componisten. Een programma waarvoor men normaal gesproken naar Amsterdam of Brussel moet afreizen. Mooi ook om te zien dat hier een nieuw, breed publiek zich gretig overgaf aan het gebodene.

Na de pauze pakte **Wolfert Brederode** met zijn trio de handschoen op in een symbiotische performance van telepathisch samenspel. Samen met de IJslands-Nederlandse bassist Gulli Gudmundsson speelt hij al vele jaren in het Yuri Honing Kwartet. Hun samenwerking is gevormd door vele studiosessies en wereldwijde tournees. De muzikale verstandhouding die dat oplevert, is een verbond van twee musici die elkaar van binnen en buiten kennen, die elkaar vlekkeloos aanvoelen en die een ijzersterke ritmische en harmonische as creëren van waaruit zij in elke gewenste richting uitstapjes kunnen ondernemen richting vrije improvisatie, harmonische tovenarij of door elkaar geweven polyfonie.

Een betoverend geheel, waar de indrukwekkend spelende slagwerker Jasper van Hulsten zich naadloos wist in te voegen. Feilloos kleurend op de bekkens, zoekend naar complementaire ritmes, spelend met de akoestiek in de ruimte, was hij een gedroomde partner van zijn twee medestanders.

Er was geen sprake meer van solo's die afwisselend worden gespeeld zoals in de bebop- en hardbop-traditie. Hier werd samen collectief geïmproviseerd, simultaan, harmonisch, melodisch en polyfoon. De mannen konden samen alle kanten uit. Wolfert Brederode en zijn mannen gaven een geheel eigen interpretatie aan het concept van een modern trio en creëerden in hun persoonlijk eigen idioom een nieuw eigen klankbeeld. Ingetogen, met gezag, indrukwekkend en meeslepend. Het trio had het publiek volledig in zijn greep en sloot de avond af met wonderschone klanktovenarij, beloofd door donderend applaus. De ECM Jazz Night was een avond om in te lijsten. Een puike prestatie van de organisatie van Jazz Maastricht.

Mathilde Löffler

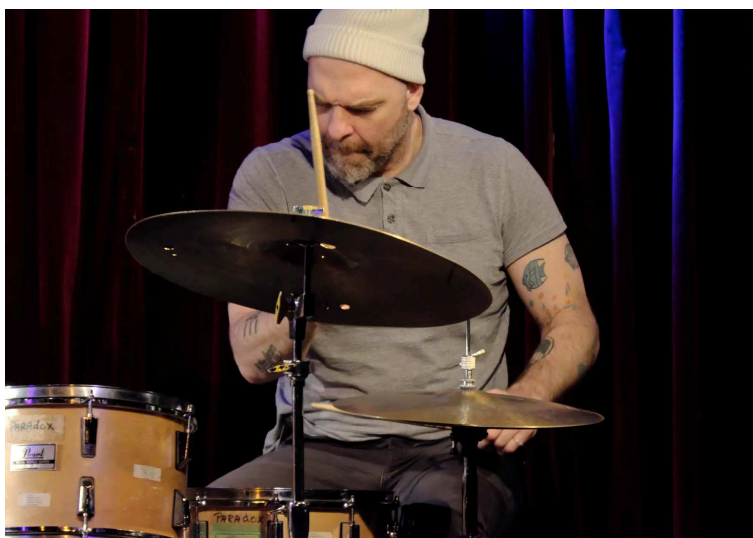
CHRIS SPEED TRIO

Bezetting:

Chris Speed (tenorsaxofoon),
Chris Tordini (bas),
David King (drums).

Datum en plaats:

21 februari 2018,
Paradox,
Tilburg.

Van boven naar beneden: Chris Speed, David King.
(Foto's: Tom Beetz)

Oké toegegeven, heel bekend is saxofonist Chris Speed in ons land niet, maar dat geldt niet voor David King, de drumbeul van de befaamde band The Bad Plus. Bovendien was dit het enige concert in ons land naar aanleiding van hun nieuwe trio cd 'Platinum On Tap' in een tour die verder zijn weg vindt naar de beste jazzpodia van Parijs, Berlijn, Zürich en Florence. Toch was het voor dit trio een kalm begin. Optimistisch geschat waren er een kleine vijftig bezoekers en ook de pers, afgezien van dit blad, schitterde door afwezigheid. Misschien niet gek maar wel bijzonder, want de afwezigen misten een concert dat zonder twijfel een van de beste van dit jaar van Paradox zal zijn.

Speed, geboren in Seattle, Washington woont sinds 1992 in New York en is daar een belangrijke stem in de avant-garde scene. Hij speelde in groepen met onder anderen drummer Jim Black, gitarist Kurt Rosenwinkel, drummer John Hollenbeck en pianist Craig Taborn, en in zijn nieuwste trio zit naast King ook Tordini, die naam maakte als bassist bij drummer Ari Hoenig, pianist Tigran Hamasyan, zangeres Becca Stevens en pianist Yaron Herman.

In Paradox werden voornamelijk nummers van 'Platinum On Tap' gespeeld en de avond werd geopend met twee stukken van Speed met veel invloeden uit de freejazz en van Ornette Coleman in het bijzonder. Bepaald geen toegankelijke muziek, al werd wel meteen duidelijk dat Kings drumspel een gelijkwaardige melodische stem in het trio was.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

King is een heftige drummer, die de kern van dit trio vormt; Tordini lijkt een bescheiden bassist maar is een rotsvaste begeleider die moeiteloos het akkoordenspel van de ontbrekende piano vervangt. In de vrije stukken maakt Speed geen powerjazz à la Albert Ayler, maar is hij meer een zachtmoedige speler die zijn geluid uit de hoek van Coleman Hawkins en Sonny Rollins heeft gehaald. Dat wordt helemaal duidelijk in de ballads waar zijn vochtige toon vrij boven de akkoorden zweeft, het contact daarmee niet helemaal verliest en daarbij toch een grote vrijheid suggereert en van de nummers een nieuw beeld schept. Kortom, een prima eerste set die een voorzichtig opwarmertje bleek te zijn voor het tweede deel.

Na de pauze lanceerde het trio zichzelf de ruimte in, werd er een flinke schep bovenop gelegd, en ging King volledig los met een waanzinnige energie die het trio zowel vrij liet spelen als frenetiek deed swingen. Vrijwel alle nummers waren van Speed zelf, met uitzondering van de toegift 'If I could be with you (one hour tonight)', een vrijwel niet meer gespeeld nummer uit 1926 van James P. Johnson, dat in de vrije interpretatie van Speed bijzonder actueel leek. Er was niet zo veel publiek, maar wie er was werd verbijsterd achtergelaten met het gevoel iets verrassends te hebben meegemaakt.

Tom Beetz

OMER KLEIN TRIO

Bezetting:

Omer Klein (piano),
Haggai Cohen Milo (bas),
Amir Bresler (drums).

Datum en plaats:

15 februari 2018,
LantarenVenster, Rotterdam.

Jazz met Israëlische invloeden, daar staat het Omer Klein Trio voor. Dat maakten ze tijdens het concert meer dan waar. Omer Klein woont momenteel in Duitsland en treedt daar vaak op, samen met zijn mede-Israëlische collega's. Ze openden het concert met percussie, alledrie. De muziek was hedendaags. In de stijl die EST inzette en nu vertegenwoordigd wordt door Neil Cowley en generatiegenoten als Colin Vallon en Gogo Penguin. De bezetting is steeds het klassieke pianotrio maar de ritmes die de drums spelen zijn sterk beïnvloed door pop/rock. En juist dat laatste geeft veel smaak en kleur aan dit idioom. Het trio had veel visueel contact met elkaar en ze lachten steeds naar elkaar. Klein had de speelgoedzebra van zijn dochter in de vleugel gezet. "De echte is thuis..." Het repertoire was voornamelijk afkomstig van de recentelijk verschenen cd/lp 'Sleepwalkers'. Klein is een uiterst wendbare, speelse pianist. Hij schoot na een grap makkelijk weer in zijn concentratie en heeft veel gevoel voor vorm. Zijn toucher is uiterst licht en drummer Amir Bresler paste zich heel soepel aan. Hij speelde soms met één stok en één brush. Hun geluid was vol, gul en compleet, mede door de prachtig articulerende bas van de alerte Haggai Cohen Milo en zijn mooie toon. Hun collectieve timing was miraculeus en excellent! Twee keer werd ineens een zijpaadje ingeslagen, zonder vorm of structuur, maar ook weer niet 'free'. Het was een beetje wringend na zoveel harmonie. Toch ging het weer vloeiend over in een bijna meezingbaar liedje. Als dit niet was gebeurd zou ik het concert een 10 geven! Omer Klein zei dat het heel bijzonder was dat we erbij waren: "Het concert is eenmalig en speciaal omdat alleen jullie dit meemaken. Elk concert is weer anders". En zo was het.

Peter J. Korten

Bassist Haggai Cohen Milo (links) en Omer Klein in de kleedkamer. (Foto: Joke Schot)

Een blik in de piano van Omer Klein. (Foto: Peter J. Korten)

Omer Klein. (Foto: Joke Schot)

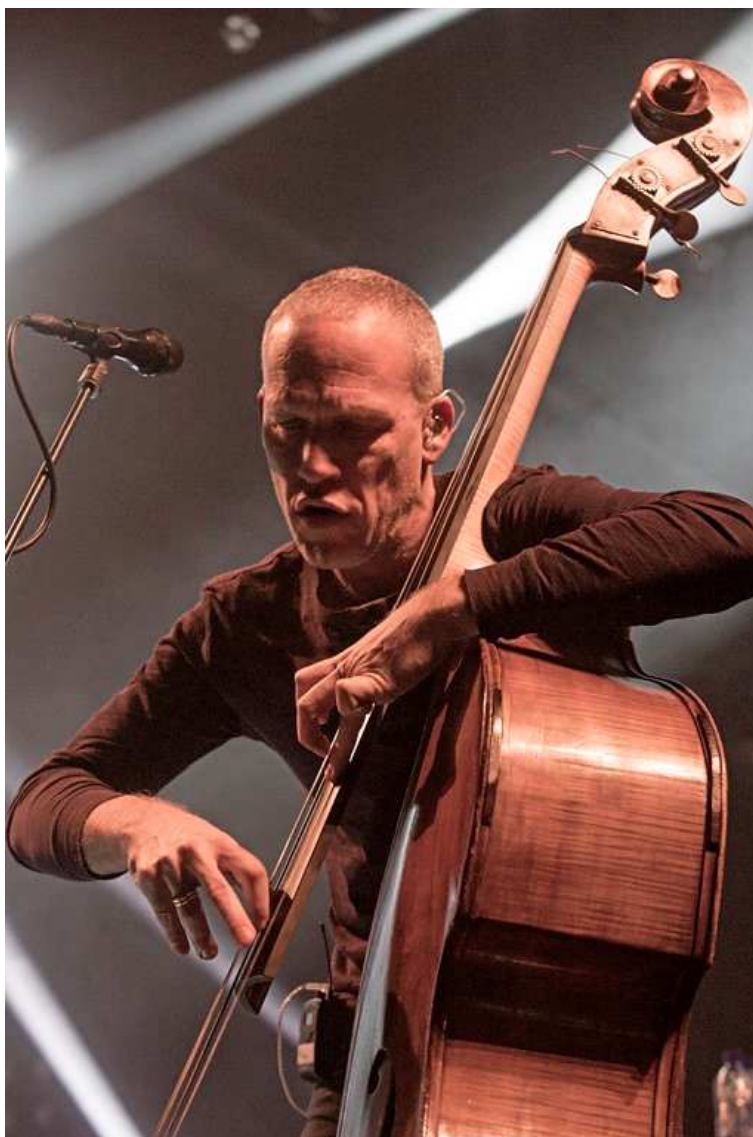
AVISHAI COHEN 1970

Bezetting:

Avishai Cohen (zang, contrabas, elektrische bas, keyboard), Shai Bachar (toetsen, piano, zang), Karen Malka (zang), Noam David (drums).

Datum en plaats:

14 februari 2018,
LantarenVenster, Rotterdam.

Avishai Cohen. (Foto: Joke Schot)

De gevierde contrabassist, componist en zanger Avishai Cohen (Israël, 1970) is virtuoos, veelzijdig en swingt eigenzinnig. In 1997 maakt hij kennis met toetsenist Chick Corea, met wie hij het sextet Origin opricht. Hij maakt ook deel uit van het Chick Corea New Trio. Na deze samenwerking is zijn naam definitief gevestigd bij een groot publiek.

Later formeert Cohen verschillende eigen ensembles en maakt hij tal van albums. Hij maakt jazz, klezmer en Sefardische muziek en drukt een eigen stempel op Latin, klassiek en volksmuziek uit de Balkan, het Midden-Oosten en Noord-Afrika.

Cohen verscheen in LantarenVenster met een nieuw kwartet, waarmee hij een mix brengt van ouder werk en nieuw materiaal afkomstig van het album '1970', dat in 2017 is uitgebracht.

Op '1970' bewandelt de gevierde contrabassist een ander pad. Enerzijds bevat zijn album stukken gebaseerd op traditionele volksmuziek, een van zijn gewaardeerde handelsmerken. Anderzijds ontpopt zich een dolende geest die lijkt te zoeken naar een metamorfose of een nieuw imago. Een imago dat flirt met pop, funk en techno. Op het album is de muziek in balans en vrij goed geproduceerd. Live kwam de performance geforceerd over. De metafoor van de Harley Davidson ligt dan ook op de loer.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Bij opkomst van de 'band' was het podium slechts schaars verlicht. Een synthesizer maakte een geluid dat lijkt op een doedelzak. Er klonk een mysterieuze melodie, vol van meditatieve bezwering, die geleidelijk werd omkleed met galm, effecten en elektronica. Een onvermijdelijke trend, inclusief de podiumbeleving met lichteffecten en verblindende volgsports. Spotlights die het publiek volgen, welteverstaan.

Cohen zong bij alle songs en speelde meer op elektrische basgitaar of keyboard dan op zijn contrabas. Zang en spel overtuigden nauwelijks. De stukken bleven vaag en waren moeilijk te doorgronden. Een duidelijke structuur ontbrak, waar elektronica en een soundscapes de boventoon voerden.

Er waren passages waarin fonkelingen doorklonken, 'Emptiness' is een mooie song, maar het concert overtuigde niet. Cohen lijkt zelf van zijn nieuwe rol te genieten en het publiek lijkt daar in mee te gaan. Na negen songs leek de koek al op. Het enthousiaste applaus dat volgde, is vooral gericht op een stevige toegift. Cohen ging daar welwillend op in en liet zich weer van zijn goede kant zien. Dit laatste halve uurtje deed terugverlangen naar Cohens akoestische jazzensembles, waarin zijn opzweepende basspel centraal staat.

Roland Huguenin

HERMINE DEURLOO KWARTET

Bezetting:

Hermine Deurloo (mondharmonica),
Rembrandt Frerichs (piano),
Jörg Brinkmann (cello),
Joost Lijbaart (drums).

Datum en plaats:

11 februari 2018,
Hothouse Redbad, Leeuwarden.

Harmonicaspelster Hermine Deurloo heeft een kwartet dat met gevoel speelt. Jörg Brinkmann deed dat op zijn cello, een ideaal instrument daarvoor. Op zijn beurt musiceerde pianist Rembrandt Frerichs sfeervol, poëtisch en toch spannend. En Joost Lijbaart, hij was de slagwerker dit concert, leverde zijn aandeel door met brushes en paukenstokken met 16de tikjes meer een intentie dan een ritme te toveren. Hij 'vleugelde' als het ware over de muziek. De thema's werden soms langdurig ingeleid. Het eerste nummer was daarvan een sprekend voorbeeld. Met trage, sfeervolle noten zetten Frerichs en Brinkmann het intro van 'A long story short' neer, waarna Hermine Deurloo op haar chromatische mondharmonica het thema inbracht. Het geheel was verstild en spannend tegelijk. Heel anders van sfeer was, in de tweede set, 'Achiltibuie'. Daarin was het uitgangspunt het links rijden in Schotland. Te oordelen naar de muziek is dat voor niet-Britten zenuwslopend. Brinkmann verbeeldde op zijn cello tegemoetkomende en passerende auto's en gezamenlijk lieten de vier horen hoe links en rechts net-niet-ongelukken plaatsvonden. Een ander buitengewone compositie was 'Monkey'. Niet geschreven op een aap, maar op een springerig hondje dat zo heette. En waarachtig: ook de muziek was springerig. Er ontstond een swingende groove die bijna hallucinerend werkte. Joost Lijbaart gaf in dit nummer een exposé van wat je zoal voor spannende dingen op een drumstel kunt creëren, zonder daarbij kabaal te maken. Dat hij dat wel kan als het moet bleek in 'Zombi Zua' van Misha Mengelberg. Daarin was hij niet te benauwd om een stukje uitbundig drumwerk à la Han Bennink ten beste te geven. Rembrandt Frerichs veranderde opeens in het alter ego van de componist, zo dwars en eigengereid was zijn spel. Hermine Deurloo is in haar solo's moderner dan haar illustere, overleden collega Toots Thielemans. Ze speelt strakker en gedurfter. Maar met evenveel intensiteit en vakmanschap. **Hessel Fluitman**

Van boven naar beneden: Hermine Deurloo, Jörg Brinkmann en Rembrandt Frerichs. (Foto's: Willem de Rhoter)

KRIJGER, STEKELBURG, DE BRUIJN-TRIO

Bezetting:

Arno Krijger (hammondorgel), Michiel Stekelenburg (gitaar), Niek de Bruijn (drums).

Datum en plaats:

11 februari 2018,
De Machinist, Rotterdam.

Vlnr: De Bruijn, Stekelenburg, Krijger. (Foto: Frank Verschoof)

'Krijger, Stekelenburg, De Bruijn: hecht, krachtig trio'

Het succes van de gratis concerten op zondagmiddagen in De Machinist is inmiddels al jarenlang bewezen. Onder het genot van een drankje klinkt pure muziek, meestal van een duo of trio op het kleine podiumje. Het is een mooie gelegenheid om op een vrijblijvende manier jazzmuzikanten en hun muziek te leren kennen en meestal zijn er ongeveer honderd belangstellenden.

Het trio van Arno Krijger speelde (gelukkig) te luid om bij te kunnen praten en sommigen lazen heerlijk een krantje en genoten zichtbaar. Het drietal startte heel rustig om het publiek voorzichtig op te warmen, maar kort daarna ging het vol gas. Hoewel ze nog niet zo lang samenwerken klonk het resultaat heel hecht en krachtig. Michiel Stekelenburg kondigde de stukken aan. "We zijn een nieuw bandje met nieuwe stukken." Vandaar de eerste drie titels: 'Schets 3', 'Flowerism' en 'Titelloos'. Later klonk ook van Tears for fears 'Everybody wants to rule the world'. Stekelenburg en Krijger waren volledig aan elkaar gewaagd. Hun soli waren ijzersterk en energiek, met een solide ondersteuning door de drums. Het Hammondorgel schudde op zijn zwenkwielen doordat Krijger met zijn sokken stevig op de baspedalen speelde. Daarna was het even wat minder groovend. Na de, voor de financiering zo noodzakelijke pauze, gingen ze verder met 'Nardis' van Miles Davis. Tijdens het concert kwam de vraag bij me op: is het nu een gitarist in een orgeltrio, of een orgel in een gitaartrio? Maakt niet uit.

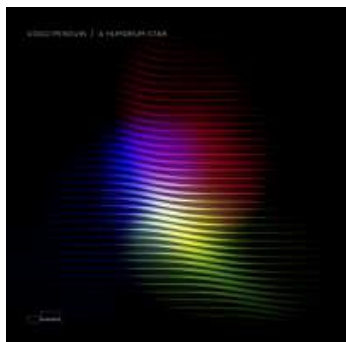
Peter J. Korten

Gitarist Michiel Stekelenburg. (Foto: Frank Verschoof)

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 26 februari 2018

- 1 Gogo Penguin**
A Humdrum Star (Blue Note)
- 2 Wes Montgomery**
Complete Live In Paris 1965
(Resonance)
- 3 Dick de Graaf**
Bird Buzz (Soundroots)
- 4 Chick Corea / Steve Gadd Band**
Chinese Butterfly (Stretch/Concord)
- 5 Bobo Stenson**
Contra La Indecisión (ECM)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 Walter Smith III**
[Twio \(Whirlwind Records\)](#)

Lekkere tenorsax-cd van Walter Smith met louter bas en drums als ondersteuning. Veel standards, maar in de handen van deze gigant blijven het heerlijke 'blowing vehicles'.

- 2 The Bad Plus**
[Never Stop II \(Legbreaker\)](#)

Een wisseling van de wacht! Evan Iversen heeft The Bad Plus verlaten maar de sound van de groep is (bijna) onaangestast gebleven met de komst van Orrin Evans. Weer als vanouds lekkere stukken met de bekende Bad+ twists en turns.

- 3 Kjetil Mulelid**
[Not Nearly Enough To Buy A House](#)
(Rune Grammofon)

Echt goede Scandinavische trio jazz. We zien en horen het vaker uit deze regio's, maar ook dit onbekende trio (voor ons) levert werkelijk een schitterend album af. Denk aan Tingvall, EST, Helge Lien en je weet, je dag kan niet meer stuk met deze cd (ook op elpee).

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen; (<http://www.jazzcenter.nl>).

Jazzcenter op Facebook
www.facebook.com/jazzcenterdenhaag

FESTIVALS APRIL

Kika Sprangers treedt op in Utrecht. (Foto: Karen van Gilst)

TRANSITION FESTIVAL
TivoliVredenburg, Utrecht
14 april 2018

(<http://bit.ly/2FAlw8T>)

Met onder anderen: Lizz Wright, Pat Martino Trio, Eric Vloeimans' Gatecrash feat. Jorrit Westerhof, John Surman's Invisible Threads, Phronesis & New Rotterdam Jazz Orchestra, Sons of Kemet, Monk's Casino, Giovanni Guidi, Gianluca Petrella, Louis Sclavis & Joao Lobo, Jazzmeia Horn, Lage Lund Trio feat. Joe Sanders & Greg Hutchinson, Binker & Moses, Morris Kliphuis Dimlicht, Kika Sprangers Quintet en Sebastiaan van Bavel Trio feat. Jasper Blom & Vera Naus.

BIG BAND FESTIVAL GOOR

Centrum, Goor

2 april 2018

(<http://www.bigbandfestivalgoor.nl/>)

Met onder anderen: Bigband Apollo Goor, Big Deal Vught, Jazzalike Hengelo, Senioren bigband Rotterdam, Big Bandits Hengelo en Big Bang Hengelo.

Concertaankondigingen vindt u op:
<https://www.facebook.com/Jazzflits>

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

LESTER YOUNG

The Jazz Giants

Verve

Bezetting:

Roy Eldridge (trompet), Vic Dickenson (trombone), Lester Young (tenorsax), Teddy Wilson (piano), Freddie Green (gitaar), Gene Ramey (bas), Jo Jones (drums).

Lester Young (1909 – 1959) werd beroemd in de jaren dertig bij het orkest van Count Basie en achter zangeres Billie Holiday. De teruggetrokken tenorist werd in zijn diensttijd tijdens WO II behoorlijk gemangeld en kwam daarna nooit meer op zijn oorspronkelijke artistieke hoogte. Hoewel, op 'Jazz Giants' - opgenomen op 12 januari 1956 - speelt hij de sterren van de hemel. Net zoals zijn kompanen. Trompettist Roy Eldridge en trombonist Vic Dickenson blazen mee, en gitarist Freddie Green fungeert met zijn warme en welluidende spel als metronoom. De drie maken de opname completer en rijker. De groep heeft een hoog Count Basie-gehalte. Alleen Roy Eldridge – te veel solist om onder te duiken in de Basie Band - en pianist Teddy Wilson werkten niet voor deze orkestleider.

De eerste twee stukken duren elk om en nabij de tien minuten. Ballads waarin ieder zich volkomen op zijn gemak voelt. Je hoort ze hun creativiteit de vrije loop geven. De muziek stroomt vrijelijk. Iedereen krijgt de tijd, zoals dat toen bij producer en Verve-labelbaas Norman Granz de gewoonte was. En de musici zijn niet bezig met elkaar koste wat kost te overtreffen. De muziek is elegant, welluidend en dus tijdloos. Ook in de up tempo 'Gigantic blues' gaat alles van een leien dakje. Naast ontspannen blazen, ook in dit tempo, krijgen we hier een van die zeldzame solo's van drummer Jo Jones te horen. Waarna Lester Young het stuk met een solo, ondersteund door riffjes van de andere twee blazers, uitgebreid afrondt. Overigens stond Lester Young een dag later weer in de studio. Toen voor de opname van 'Pres and Teddy', een andere must-have.

Beluister het album hier:

<http://bit.ly/2CL4OAL>

In de rubriek 'De Gouwe Ouwe van' zingt een medewerker van Jazzflits de lof over een speciale elpee, cd of dvd uit zijn of haar eigen collectie.

OVERLEDEN

Zangeres Wesla Whitfield. (Persfoto)

Didier Lockwood, 18 februari 2018 (62)

Zie pagina 2 van deze Jazzflits.

Wesla Whitfield, 9 februari 2018 (70)

Amerikaanse zangeres, opgeleid om opera te zingen. Was op weg een ommezwaai te maken, toen ze in 1977 bij een overval door een pistoolschot vanaf haar middel verlamd raakte. Na een aantal platen gaf producer Orrin Keepnews haar alle vrijheid om voor zijn label Landmark de ene plaat na de andere te maken, alle met een uitgelezen repertoire van goede, vaak onbekende songs.

Leon Ndugu Chanler, 3 februari 2018 (65)

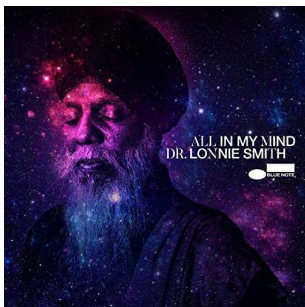
Trad als session-drummer en -percussionist vooral op in talrijke fusion-achtige settings: Santana, saxofonist Eddie Harris, toetsenist George Duke, zangeres Patrice Rushen, Weather Report. (jjm)

KEEP AN EYE INTERNATIONAL JAZZ AWARD

Op 22 maart vindt in het Bimhuis, Amsterdam de finale plaats van de tiende editie van de Keep an Eye International Jazz Award, de internationale competitie voor bands van het Conservatorium van Amsterdam (CvA) en vakinstellingen van over de hele wereld. In twee halve finales (19 en 20 maart in het CvA) strijden tien bands van het CvA om een plek in de finale; de winnaars nemen het in de finale op tegen bands van de Sibelius Academy, Helsinki; Boyer College of Music and Dance - Temple University Philadelphia; The Juilliard School, New York, en het Conservatoire de Paris. Dit jaar is het thema 'Billy Strayhorn': alle deelnemers arrangeren en spelen hun eigen versie van een Strayhorn-nummer. De Amsterdamse halve finalisten zijn: Laurie Carpenter Quintet, Tomasso Perazzo Trio, The Guy Salomon Sextet, Jazz Whisperers, Ben Fitzpatrick Quartet, Noneto Desconcertante, Tristan Schmidt Trio, Lucas Martínez Project, Forest Light en Edoardo Cardinho Group.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 26 februari 2010

1 Dr. Lonnie Smith

All In My Mind
(Blue Note)

2 Steve Hobbs

Tribute To Bobby
(Challenge)

3 Jeff Hamilton Trio

Live From San Pedro
(Capri)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman, Lo Reizevoort, Jorre Reyners.

la77
JazzFlits

Fotografie: Tom Beetz, Joke Schot, Jean Schoubs. **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZ-FLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZ-FLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

JAZZ IN BEELD

Jazz at Lincoln Center Orchestra o.l.v. Wynton Marsalis
18 februari 2018, BOZAR!, Brussel.

Leider Wynton Marsalis. (Foto: Jean Schoubs)

Bassist Carlos Henriquez. (Foto: Jean Schoubs)